

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКОВНА ГАЗЕТА • UKRAINISCHE KIRCHENZEITUNG

PIK ВИДАННЯ • JAHRGANG 65

СІЧЕНЬ • JANUAR 2013 • Nr.1 (2861)

ЦІНА • PREIS • 1,50 EURO

СПІЛЬНЕ РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ ЄРАРХІВ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ

ВСЕЧЕСНОМУ ДУХОВЕНСТВУ, ПРЕПОДОБНОМУ ЧЕРНЕЦТВУ
І БОГОЛЮБИВИМ ВІРНИМ МИР У ГОСПОДІ
І НАШЕ АРХІЄРЕЙСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ!

Як же чекаємо ми цих Різдвяних Свят! І хоч якими є наші життєві обставини, як потребуємо ми отого тихого й благословенного Святого Вечора!

Наше очікування Різдва Христового – це особлива нагода заглибитися в суть нашого буття, буття з Богом. У цей час Господь знову приходить у нашу господу, і ми вітаємо Його колядою. Дитяча відкритість і чистота немовляти знову стають нашим ідеалом. Наші серця прагнуть правдивої радості й миру.

Проте ми не завжди вміємо ними жити. Хоч якою потужною є передсвяточна торговельна реклама, в глибині душі ми знаємо, що радості й миру нам купити не вдасться – їх не набуди отим комерційним шляхом. І хоч як яскраво виблискують святкові ліхтарі, ми все одно схильні вдивлятися в чорні тіні, що падають від наших власних немочей, від тривоги нашого середовища й загалом усього світу.

Негативу ніколи не бракує. Господь це знає і з нами таїнственно наш неспокій

Різдво Христове. Ікона з Трушевич, фрагмент, XVI ст.

поділяє. Що ми маємо під цим на увазі?

Бог з нами у нашій біді, Він бере її на Себе і докорінно преображає у щастя. Народження Ісуса саме по собі було позначене різними фізичними та психологічними стресами. У біблійному описі появи Спасителя ми бачимо як велике очікування, так і різноплановий неспокій. Йосиф Обручник спочатку був шокований несподіваною вагітністю зарученої (Мт. 1, 18–21), а згодом заклопотаний важкою подорожжю, в яку вирушав з Марією, що ось-ось мала родити. Збентежена ангельським вітанням і вістю, що має стати матір'ю Сина Божого, після дев'яти місяців Марія не мала не те що належних пологових умовин, але навіть місця в заїзді. Богородиця приводила дитину на світ у стайні, серед господарських тварин (Лк. 1, 29). Волхви зі сходу довго блукали по світу, не знаючи, де знайти Месію (Мт. 2, 1–8), а поява ангела приголомшила пастухів (Лк. 2, 8–10). Здавалося б, які тут можуть бути уродини...

Продовження на 3 стор. ►

ЯКІ НАШІ ПЕРСПЕКТИВИ?

Під кінець 2012 року Україну надалі розривало питання вибору поміж Москвою та Західним Світом. Не розв'язана ні президентом Леонідом Кравчуком, ні його наступниками справа в черговий раз набрала динаміки, оскільки визріла думка, що якщо в 2013 році не буде підписано відповідного договору з Брюсселем, то питання покладуть у глибоку шухляду, себто на невизначене майбутнє. А тоді всякого чекай...

Куди, врешті-решт, примкнемо (експерти сходяться на думці, що Україні треба кудись таки примикати, оскільки самотужки їй не вистояти)? Чи, піддавшись тискові Москви, закриємо собі перспективу цивілізованого розвитку – як в період Хмельницького, – чи, може, будемо на цей раз мудрішими? А Москва, до речі, заманює не лише дешевим газом (по 160 доларів замість нинішніх 430!). Вона проголосила про запровадження нового порядку перетину кордону Росії: громадяни країн, які вступають до Митного Союзу зможуть перетинати його на основі спрощеної процедури (тобто внутрішнього паспорту, так, як нині), всі інші – лише закордонного. Ніби нічого страшного, проте для наших людей, які працюють в Росії і звикли їздити туди за внутрішнім паспортом, це виявиться непотрібним життєвим ускладненням. Як українець кажу їм – нічого, виробляйте закордонні паспорти і прямуйте до Росії, як до звичайного «закордону». В кінцевому розрахунку, це, на перший погляд ущемливе для нас рішення, може виявитися благом, адже поставить кордонні питання з північним сусідом згідно існуючої світової практики.

Продовження на 7 стор. ►

ВДИВЛЯЮЧИСЬ В ОБРАЗ ЙОСИФА-ОБРУЧНИКА

Святе Євангеліє не згадує жодного слова сказаного Йосифом. Однак, це не означає, що він не був рішучим, чи не мав своєї думки. Коли у сні йому з'явився Ангел і повідомив про небезпеку, яка чигає на Марію і Дитинку, на Христа, він, не гаючись, подався у діаспору, в Єгипет, тільки щоб вирятувати свою родину. Отож, рішучості Йосифу не бракувало. Чому ж приписати таку подивугідну мовчазливість цього чоловіка?

Євангеліє від Матея оповідає, що Йосиф зустрівся із солідною проблемою ще перед своїм весіллям: Марія, його молода дружина, вже була вагітною. Стародавній звичай передбачав для таких випадків дуже суворе покарання – смерть для зрадниці. Ніхто не смів прикривати переступницю. Праведний юдей у совісті був зобов'язаний виявити поступок своєї дружини і віддати її на суд громади. Так вимірювалася праведність згідно із старозавітним законом. Євангеліє, називаючи Йосифа праведним, змальовує зовсім іншу картину: Йосиф не бажає ославити Марію, але не хоче їй потурати, тому вирішує її відпустити. Хоча такий крок не дуже полегшив би долю Марії, то, однак, вберіг би її життя й життя її дитини. Таким чином, праведність Йосифа не вимірювалася ступенем виконання ним Мойсеєвого закону.

Чудесна картина Різдва Христового ставить перед наші очі персонажі, які повніше і яскравіше відкривають смисл Воплочення Божого Сина і Його народження, як маленької, немічної дитини в морозну ніч десь на околиці Вифлеєму. Тут, без сумніву, Богородиця, Матір Ісуса, пастухи з недалекого поля, царі-волхви з далеких сторін. Та поряд стоїть ще одна особа, яка в цій історії, та й в історії життя самого Сина Божого відіграла одну з ключових ролей – СВЯТИЙ ЙОСИФ, обручник Пресвятої Богородиці. Про нього знаємо багато, бо багато про нього мовиться. У цій короткій екскурсії постараємося звернути увагу тільки на деякі риси його характеру, щоб збагнути, яке велике значення має оточення, в якому живе людина і як багато означав Йосиф для Ісуса.

Гвідо Рені, св. Йосиф з Дитятком Ісус на руках

Не буква закону, а його дух був в основі його побожності, не сліпе виконання приписів, а повага до дару життя, до особистості кожної людини. Йосиф не виправдовував неправедні вчинки, але бажав залишити людину на самоті зі своєю совістю, щоб, перевіривши її, людина змогла збагнути свою помилку і повернутися. Адже саме навернення грішника очікує Бог найбільше і це прослідковується у цілому Священному Писанні.

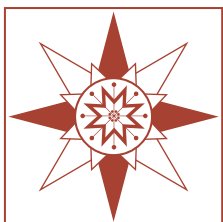
Марія була невинна у своїй вагітності. Дух Божий був ініціатором зародження нового життя в її лоні. Тому то цей Дух Божий послав ангела Йосифу, щоб донести йому правдиву інформацію щодо всього, що сталося і станеться в його житті. Йосиф повірив Ангелу, хоча це було тільки вві сні, прийняв Марію, хоча як це виглядало йому дивно й нереально, прийняв цю дитинку, яка народилася в таких непристосованих умовах. Раз взявши на себе відповідальність за цю родину, до смерті був вірним своїм обов'язкам. І коли над сім'єю нависла

небезпека заглади, і коли треба було повертатися додому... Цікаві слова говорить Пресвята Богородиця Ісусові, коли після трьох днів пошуків знаходить Його, малого, в Єрусалимському храмі: "Ось батько твій і я, болючи тебе шукали". Ісус стає для Йосифа рідною дитиною. **Сміливість і простота, рішучість і терпеливість дивним способом переплелись у характері цього чоловіка. Не говоривши без потреби, промовляв багато, не бажючи навчати, став учителем побожності й праведності.**

Дивлячись на Ісуса, слухаючи його проповіді, можемо збагнути і трохи зрозуміти духовний світ Йосифа, адже діти переважно переймають риси характеру своїх батьків. Так і Йосиф виявляв безмежну любов і довіря до Бога у найдрібніших речах, був уважним до найменших дрібниць і старався робити всім оточуючим добро. Скільки сумнівів мусив подолати у собі, скільки непевності – зайве говорити.

Коли святкуємо Різдво Христове, вглядаймося в обличчя Йосифа, обручника Пречистої Диви Марії. Саме він був тим, який створював атмосферу, що оточувала цю Божу родину. І саме завдяки його довірю до Бога і безмежній терпеливості Божий план спасіння людей впевнено і послідовно втілювався, а ми сьогодні можемо з радістю пожинати його плоди.

Корнелій ЯРЕМАК, ЧСВВ, «Місіонар»

УЗДРІТИ В ДИТЯТКУ ГОСПОДА

Чому було так, що одні зрозуміли, а інші ні? Нічого не зрозумів Ірод, до нього, так само, нічого не дійшло із того, що йому говорили про Дитятко, навпаки, ще більше засліпила його влада та манія переслідування. Разом із ним не збагнув ситуації увесь Єрусалим. Не зрозуміли ті, що в м'якеньких убраннячках. Не втямили також пани вчені, знавці Письма, спеціалісти від екзегези, які, і справді, вправно могли знайти відповідні місця в Біблії, але, попри те, вони нічого не розуміли. В протилежності до отієї еліти, все второпали «віл та осел». Зрозуміли пастирі, мудреці, Марія та Йосиф. А хіба ж могло бути по-іншому? В стайні, де є це Дитятко, немає людей високого стану, чи знаменитих, натомість є там у власній оселі саме «віл та осел».

А що з нами? Ми настільки віддалені від стайні тому, що надто елегантні, надто освічені? Чи, часом, ми так само не заринулися в ерудовану лекцію про Біблію, в доказування її несправжності чи історичної справжності, при

чому настільки, що стали сліпцями в присутності Дитятка і остаточно перестали що-небудь розуміти?

Може і ми надто закореніли в «Єрусалимі», закрилися в собі, в палаці самозахоплення та у своїх припадках манії

переслідування; може ми настільки звичайлися, що неспроможні серед ночі почути заклик ангелів, щоб податися з поклоном? Споглядає на нас запитливий погляд вола та осла: мій нарід позбавився розуму, а ти, чи ти вловлюєш голос твого Господа? Моделюючи місце старих,

У 1223 році святий Франциск виготовив у Греччо перший в історії різдвяний вертеп

добре нам знайомих фігурок біля ясел ми повинні просити Бога, щоб дав нам просте серце, яке в дитині спроможне уздріти Господа – так, як колись це вдалося Франциско-

ві в Греччо. Тоді і в нас може звершитися те, що повернемося додому у повноті радості.

Кардинал Йосиф Рацінґер, «Münchener Katholische Kirchenzeitung»

СПІЛЬНЕ РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ ЄРАРХІВ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ

Продовження.
Початок на 1 стор. ▼
Так само і ми сьогодні часто збентежені через різні особисті й родинні проблеми та несправедливість і насильство у світі. В непростих умовах еміграції, на чужині, інколи без належного притулку, не одна особа збита з пантелику парадоксами буття-життя. Глобальна економічна криза, збідніння багатьох і щораз глибша прірва між багатими й убогими, дедалі більша секуляризація, розбиті сім'ї, брак спільної мови між батьками і дітьми, соціальна та політична нестабільність у рідній Батьківщині не в одного з нас вселяють неспокій і проганяють сон.

Саме для нас, невпевнених, постмодерно скептичних, в собі й між собою часто відчужених, Різдво приносить радикальну перспективу. Коли Марія, Йосиф, волхви та пастирі зрозуміли, Хто був той, що народився: Син Бога живого, Ісус Христос, ім'я якого Еммануїл, що означає: «З нами Бог!» (Велике Повечір'я), – їхні страх і неспокій перетворилися на велику, всеохопну, недвозначну втіху. Так і ми святкуємо Різдво, щоб зрозуміти, Хто до нас прийшов, Хто завітав у наш заклопотаний світ, щоб наш неспокій перетворити на мир і радість.

Це до Тебе Бог прийшов! Безмежний і водночас близький у любові – як дитя!

Навіть якщо ми перебуваємо далеко від Батьківщини або рідних, навіть якщо ми ізольовані самі в собі, нам слід пам'ятати, що Церква Христова – це місце зустрічі і Батьківщина, яка збирає всіх у Христі, у тому, Хто гряде до нас таких, якими ми є. «З веління цесаря записувались люди, записались і ми, вірні,

в ім'я Бога нашого, що став людиною» (Наславник вечірні в Навечір'я Різдва Христова). Тому коли збираємося в церкві, в колі християнської сім'ї, в молитві і вдячній коляді – ми вдома і на справжній Батьківщині. Ми тут пізнаємо Христа-Еммануїла при ламанні хліба (Лк. 24, 13–35), як і самі учні Ісусові пізнали, що «Христос родиться, щоб воскресити впалу колись людську природу» (тропар Навечір'я Різдва Христова).

За закликом Папи Бенедикта XVI Вселенська Церква святкує «Рік Віри», щоб особливо спонукати християн наново навертатися до Господа, єдиного Спасителя світу (Motu proprio Porta Fidei [«Двері Віри»], 6). Святковий термін розпочався 11 жовтня 2012 року, в 20-ту річницю публікації Катехизму Католицької Церкви. Минулого року наша Церква представила свій власний Катехизм для українських греко-католиків. Глава і Отець нашої Церкви, Блаженніший Святослав, гаряче заохочує всіх вірних уважно прочитати цей Катехизм, який впроваджує нас у таїнство Різдва.

Різдво Христове, Рік Віри та Катехизм повинні мати конкретне відношення до нашого щоденного життя. Як Син Божий воплотився, так і ми не біймося сьогодні воплоти-

ти вашу віру в Христа у наші добрі діла, в любов до ближнього і особливо любов до Бога через спільну молитву в церкві й родині, щоденне читання Святого Письма та часту участь у Святых Таїнствах, зокрема у сповіді та гідному прийнятті Святого Причастя. Так Різдво повторюється, сам Ісус Христос стає присутнім у нашому житті, і ми стаємо носіями Христа нашим ближнім і довкіллю.

Пам'ятаючи про повноту звершеного Таїнства: про хрест, гріб, триденне воскресіння, вознесення на небеса, сидіння праворуч Бога, другий і славний прихід Христа (анафора Божественної Літургії св. Івана Золотоустого), – очікуймо народження нашого Господа з радістю і воздаваймо Йому хвалу з веселими співами і колядами. Хай обереже вас Христос від усякого лиха! Нехай преображає Він нашу тривогу і веде за Собою «від слави до слави» (2 Кор. 3, 18), щоб наш спів з'єднався з піснею ангелів: «Слава на висотах Богові і на землі мир!».

Зі щирою любов'ю обіймаємо вас і вітаємо:

**ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!
СЛАВІТЕ ЙОГО!**

Дано 8 грудня 2012 р.

**Б. в празник св. Климентія, папи римського
Кир Петро, Апостольський
Екзарх Німеччини
і Скандинавії**

**Кир Гліб, Апостольський
Екзарх Великобританії,
Апостольський
візитатор в Ірландії**

**Кир Діонізій, Апостольський
візитатор в Італії та Іспанії**

**Кир Борис, Апостольський
Екзарх Франції, делегат
у Бельгії, Нідерландах,
Люксембурзі та Швайцарії**

КОРОТКО

ПАПА У ТВІТТЕРІ

«Соціальні мережі – це «місця сенсу», де люди діляться своїм життям, прагненнями, питаннями та відповідями. Отже, присутність Папи у Твіттері – цілком нормальна, так само як і голос Святішого Отця на радіохвилях», так вважає «теолог віртуального простору», редактор двотижневика «La Civiltà Cattolica», о. Антоніо Спадаро, SJ.

Він зазначив, що поява папських висловлювань у такій формі переказу несе з собою очевидний ризик натрапити на критику, якої повно в інтернетному просторі. Однак критичних зауважень на адресу Святішого Отця повсюди не бракує, і в традиційних медіах також. Зате, на думку отця-езуїта, варто звернути увагу на позитивні елементи: наприклад, цікаві питання до Папи, які показують, що для Церкви ця ініціатива є прогресивною.

«Я вважаю, що приязність Папи у Твіттері заохотить католиків до присутності в цифровому світі. Сучасна людина живе також і в Мережі, а Церква покликана бути там, де є люди. Частина життя людей протікає сьогодні саме там, у цифровому середовищі. Папський твіт – це коротеньке послання, яке може допомогти у роздумах.» (CREDO)

Довідка: ТВИТТЕР (англ. twitter – цвірінкати, щибетати) – соціальна мережа, яка є мережею мікроблогів, що дозволяє користувачам надсилати короткі текстові повідомлення (до 140 символів), використовуючи SMS, служби миттєвих повідомлень і сторонні програми-клієнти. (АФ)

У парафії Успіння Пресвятої Богородиці, що у Скалі-Подільській, вперше було використано мультимедійні засоби під час проповіді на Святій Літургії. Парафіяни мали нагоду запам'ятати Божу науку не лише з допомогою слуху, як це відбувається зазвичай, а й з допомогою зору. Інтерактивна презентація на тему «Притча про нерозумного багача», яку підготував о. В. Германюк, дала змогу присутнім, особливо тим, які вперше дізналися про такі комп'ютерні технології, легко зосередитися на запропонованому матеріалі та дозволити проростанню в своєму серці посіяних у проповіді зерен.

Олеся Москавлюк, новини УГКЦ

ВИЙШОВ ПЕРШИЙ НОМЕР «ТВЕРЕЗОГО ПРИКАРПАТТЯ»

«Це друковане видання аж ніяк не має на меті зомбувати і закликати народ до цілковитої стриманості та повної відмови від алкогольних напоїв», – підкреслює головний редактор вісника, додаючи що це видання «лише прагне допомогти «засмакувати» тверезе життя, від якого безпосередньо залежить щастя та добробут не тільки поодиноких людей та їх сімей, але й добробут та розквіт як Батьківщини, так і нашої Церкви». Випуск цього вісника також тісно пов'язаний з проголошенням папою Бенедиктом XVI Року Віри. Його поява, це наслідок роботи підкомісії «За тверезість життя» Івано-Франківської архієпархії УГКЦ.

ГРІХ КОРУПЦІЇ

Україна розділила 144 місце із охопленими війною Сирією та Конго у новому рейтингу від Transparency International. 144 із 176! Чим більша цифра, тим корумпованішою вважається країна. На пострадянському просторі за нами хіба Центральна Азія, за винятком Казахстану, котрий ділить з Росією 133 місце. Грузія – 51, Молдова – 90, Білорусь – 123. Час від часу я полюблю слухати українців, котрі розповідають, що на членство у ЄС ми заслуговуємо більше, ніж корумповані Румунія (68) чи Болгарія (75). І тим паче більше, ніж Туреччина (54), Косово (105) чи Албанія (113). Та й справи у нас кращі, аніж у греків (94), про що час від часу теж заходить мова. Так само цікаво слухати любителів по-дискутувати про те, що в США теж є корупція. Звісно, у США також існує корупція, тому їх відправили на 19 позицію, а першу віддали Данії, Фінляндії та Новій Зеландії. Китай, де за корупцію розстрілюють, на 80 місці, тоді як Тайвань – 37. (Наталя Гуменюк, «Українська Правда»)

КАНАДА: ВБИВСТВО НЕМОВЛЯТ

Громадськість Канади закликає розслідувати кричущі випадки, про які повідомило Канадське Агентство Статистики: за період з 2000 по 2009 рік загинула 491 дитина, що народилася живою під час абортів. «Саме по собі жахливо, коли дитину умертвляють в матці, але зараз ми дізнаємося, що навіть ті діти, які народилися живими, були залишені вмирати», – заявив Андре Шутте, юрист Асоціації Політичних Реформ. Він зазначив, що за законами Канади плід визнається людиною з моменту народження, тому залишення народжених живими дітей без допомоги слід вважати вбивством і розслідувати відповідним чином.

З Катехизму УГКЦ

РІЗДВО ХРИСТОВЕ

У нашій церковній традиції особливо вшановується Навечір'я Різдва, яке називається Свят-вечором. Кожна домівка стає «сімейним Вифлеемом»: на столі, символи ясел, під обрус кладуть сіно, а на обрус – просфору – символ Дитятка Ісуса. Поруч з просфорою ставлять і запалюють свічку – символ Вифлеємської зірки. Родина збирається навколо столу, щоб молитовно віддати шану воплощеному Синові Божому пісною вечерею. Вірні колядують, двері домівок гостинно відчинені для всіх, що величають Різдво Христове. Вершиною святкування Різдва є урочисте богослужіння, на яке збираються всі парафіяни. Євхаристійна Вечера на Божественній Літургії увінчує вечерю родинну. (стор. 73-74)

Папа нагадав, що кожен емігрант – це особистість, має невід'ємні фундаментальні права, які повинні поважатися всіма. Підкреслив, що емігрант – це часто

ДЕНЬ БІЖЕНЦЯ

У посланні з нагоди 99-го Всесвітнього Дня Мігранта та Біженця Святіший Отець наголошує, що зараз в світі мільйони чоловіків і жінок «живуть досвідом еміграції». (...) «Це явище вражає кількістю осіб охоплених нею і соціальними, економічними, політичними, культурними і релігійними викликами.»

людина, що має глибоку довіру до Бога, що дозволяє їй долати труднощі на своєму шляху. Церква покликана сприяти інтеграції таких осіб в суспільства країн, куди вони прибувають.

На думку Бенедикта XVI, не всі емігранти шукають виключно поліпшення своєї економічної, суспільної та політичної ситуації. Часто причиною втечі з Батьківщини є переслідування і насильство. «Емігранти завжди мають

надію на те, що будуть прийняті, отримають справжню допомогу та розуміння своїх проблем і трагедій», – написав Папа. «Емігранти та біженці через отриману гостинність можуть внести свій внесок у побудову добробуту країн, куди прибули.» Папа нагадав, що кожна країна має право регулювати процеси еміграції. **Однак, не треба забувати, що право на міграцію вписано в основні права людини, що дозволяє кожному оселитися там,**

де він може реалізувати свої здібності, прагнення і плани.

Тим не менш, за словами Папи, спочатку кожній людині треба дати право залишитися у своїй країні. Саме тому еміграція сьогодні замість того, щоб стати «паломництвом довіри», перетворюється на «Голгофу терпіння». Тут Понтифік згадав тих емігрантів, що живуть в умовах відчуження, експлуатації, позбавлені основних прав. У цьому контексті Бенедикт XVI звер-

нув увагу на проблему нелегальної еміграції, особливо такої її форми, як торгівля людьми та експлуатація. «Ці злочини повинні рішуче засуджуватися і каратися», – підкреслив Папа.

У своєму посланні Папа виступив з критикою закриття країними своїх кордонів і жорстке посилення санкцій відносно нелегальних емігрантів. За його словами, ці інструменти ніколи не будуть ефективними. На завершення Папа закликав церковні установи та державні органи налагоджувати співпрацю на благо допомоги емігрантам.

За матеріалами: radiovaticana.org

Мені, малій, не сиділося вдома. Так хотілося піти колядувати – так, як колись ми ходили там, «удом», на Івано-Франківщині. В Малій Білозерці не колядували. В селі

РІЗДВО НА ЗАПОРІЖЖІ

Моє перше Різдво далеко від рідної хати припало на 1958 рік. Нас привезли у село Мала Білозерка в запорізькому степу. Зима того року видалася малосніжна, частіше падав дощ, ніж сніг. Чорнозем затягував гумові чоботи так, що можна було босим прийти додому. Та радість від свята народження Божого Сина була велика – ми святкували Святий Вечір. Мама приготувала вечерю, тато благословив і розділив між нами просфору з медом та побажав кожному з нас доброго здоров'я і щастя. Ми переколядували всі колядки, що знали напам'ять, а потім усі ті, що були в грубому старенькому молитовнику.

був звичай носити «вечерю» до родини, до хресних батьків. Ми були чужі і до нас ніхто не приходив. А до сусідньої хати заходили діти. Приносили вузлики з вечерю. Чути було, як вони колядували, точніше, чомусь щедрували: «Щедрівочка щедрувала, до віконця припадала, що ти, тітко,

напекла, – неси нам до вікна».

Ні! Наші колядки такі ліпші, мені так хотілося на вулицю, так хотілося колядувати. З горя я заплакала. І мама, добра моя мама, спорядила мені вузлик, поклала нашу кутю, грушки з узвару, і навіть пампушки. Я гордо понесла свою «вечерю» до жінки, в котрої

ми купували молоко. Це було таке щастя – брести по снігу, перемішаному з болотом, і колядувати під вікном. «Щедрик ведрик, дайте вареник, і грудочку кашки, і кільце ковбаски, а поверх ковбаси три копійки даси...» – виспівувала я.

Добра тьотка Санька відчинила двері, запросила до хати,

відкрила мій вузлик, попробувала всього, похвалила. А тоді попросила, щоб я щось заспівала по своєму, «по западенському». Я вже не ображалася, що нас так називали. Затягла таке рідне «Бог ся рождає»... Тітка дивуючись слухала, а потім сказала: «У нас так не співають». Дала мені зі столу свого почастунку і на додаток не «три копійки», а цілих п'ять.

Дотепер пам'ятаю ту дощову зиму в далеких запорізьких степах і щастя коляди.

Ірина КОЛОМІЄЦЬ, працівниця Інституту Історії Церкви Українського Католицького Університету, Львів, подано за «Свічадо»

РІЗДВО НА ЗАКАРПАТТІ ТА НА ВОЛИНІ

Василь Кузан, Закарпаття, літератор

У часи мого дитинства комуністична система намагалася знищити все, що прив'язувало нас до рідної землі, до історії, традицій нації. Колядувати було заборонено, як було заборонено читати не цензурованого Шевченка. Щороку в січні у школах проводилися вечори відпочинку, лекції, конкурси... Я, як відмінник,

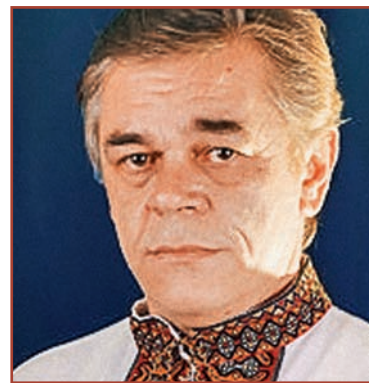
відвідував ці вечори, танцював, перемагав у конкурсах, отримував призи...

Додому повертався пізно, але колядники майже не ходили або колядували по крайніх вулицях. Бо вчителі, дружинники, міліціонери, запеклі комуністи патрулювали по селу і ловили колядників. Потім їх відповідно «виховували». Одного року був у Довгому такий випадок, про який і тепер згадують. Сільський голова зустрів на мості вертеп. Хотів зірвати з діда маску, але той не дався. Виникла сварка і штовханина. Тоді сільський голова, обурений, що його, як представника влади не слухають і не підкоряються вимогам, вхопив вертеп (хатинку) і скинув її з моста.

Зате свято дома було в ці дні завжди. Приходили родичі, хресні батьки, приносили подарунки, тихесенько колядували... На столі завжди були смачні наїдки, свіжина

і особливо смачний майош (гурка). А колядувати я ходив лише у дві-три хати: до бабусі, до стрія, до тітки...

«Закарпаття онлайн»

Анатолій Вітвів, Волинь, діяч політичної партії "Свобода"

Для нас, українців, свята починаються з Дня святого Миколая, коли ми своїм дітям, батькам даруємо гостинці. Наші предки не знали Санта-Клауса і Діда Мороза, вони знали Святого Миколая та

Різдво Христове. Саме ці зимові свята і є моїми улюбленими з дитинства.

В моєму дитинстві ми постійно приїжджали до бабусі. Вона дуже дотримувалася національних традицій. Вистеляла сіном не тільки стіл, а й усю підлогу в хаті. Ми любили малими вовтузитися в ньому. Живими є спогади про те, як після різдвяної вечері до нас приходили родичі, а ми заморожено слухали їхні розповіді, сповнені суму та болю. Про те, як точилася війна, як то із заходу, то зі сходу приходили окупанти, як забирали наших людей, розстрілювали, як дідового брата ув'язнили на 25 років за участь у боротьбі з цими окупантами. Мені, малому, уявлялися картини, як вояки УПА йдуть у село, як борються з ворогами. Тож у моїх спогадах про Святвечір живуть розповіді рідних.

У нас на столі, як і в кож-

ній українській родині має бути 12 страв: від голубців і вареників – до пампушок. Обов'язковими на святковому столі є кутя й узвар. Практично завжди різдвяну вечерю готував мій батько, тепер – мама. Їй допомагаємо ми з сестрою, мені особливо добре вдаються страви з грибів.

СУЧАСНА ВОЛИНЬ

Болить душа, коли приїжджаєш у волинські села, де народ працює з ранку до ночі, а в результаті отримує копійки, не маючи за що відправити дітей до школи. Їх уже обібрали до нитки, а тепер іще й хочуть забрати в них останнє – землю. Не краще живеться людям і в містах: комунальні тарифи, ціни ростуть, єдине, що реально не піднімається, – це пенсії і зарплати. Дуже хочеться, аби наш народ нарешті виліз із того ярма і став господарем на власній землі, у власній державі.

КОЗАЦЬКА СТАРШИНА НЕ СПРИЙМАЛА РОСІЯН ЗА СВОЇХ

Олена ДЗЮБА, 67 років, старший науковий співробітник відділу історії України середніх віків і раннього нового часу Інституту Історії НАН України. Народилася в селі Небилиця на Київщині. Нещодавно вийшла її монографія «Приватне життя козацької старшини XVIII століття». Родинні традиції й повсякденні життєві проблеми еліти в Гетьманщині Олена Дзюба дослідила за тодішніми приватними листами.

✳ Чому при дослідженні приватного життя козацької старшини XVIII ст. ви спіралися передусім на тогочасні листи?

Козацька старшина була елітою Гетьманщини – автономії, що входила до складу Російської Імперії, а епістолярний жанр – дуже поширеною формою комунікації в козацько-старшинському середовищі. Переважна більшість старшин мали добру освіту – навчалися в Києво-Могилянській Академії, Чернігівському, Переяславському, Харківському колегіумах, чимало завершували освіту в європейських університетах. Листів писали багато, бо доводилося часто відлучатися з дому. Наприклад, для участі у військових походах, для залагодження справ у адміністративних органах у гетьманській столиці Глухові чи імперській – Петербурзі, чи того ж навчання в європейських містах.

Приватні листи чи не найліпше висвітлюють повсякденні життєві проблеми еліти Гетьманщини, традиції родинного життя, дають уявлення про тодішню ментальність. От, приміром, виходець із козацької старшини Роменської сотні Лубенського полку Григорій Полетика, ставши перекладачем Академії Наук та Синоду в Петербурзі, 1750 року зізнався в листі до дядька Павла Ласкевича в Україну, натякаючи на столичні норози: "Я ще брехати і обманювати не навчився..."

✳ Як добирали пару для одруження в старшинському середовищі?

Козацька старшина – це величезні роди. І подружжя формувалися передусім серед людей свого кола. Але родинними обрядами, традиціями козацька старшина мало чим відрізнялася від інших станів – скажімо, селян. На весіллях так само ділили коровай, обдаровували хустками, рушниками. Тільки масштаб витрат на посаг і весілля був різний.

Пару зазвичай обирали батьки. Вони й домовлялись про сватання, справляли весілля. Якщо батьків живих уже не було, наречених шукали інші родичі – брати, сестри, тітки, дядьки. Матері вдови радилися з членами своєї родини. Підібрати подружжя могли й для старших родичів. От один із прикладів. Павло Миклашевський, який походив зі старшини Стародубського полку, у листі з Росії до небожа Павла Скоропи, майбутнього стародубського судді, напередодні його весілля просив: "Якщо і для мене де на Україні нанишпорите яку панночку, то прошу повідомити, щоби я дарма дома не сидів, а то кривдно буде як товариші поженяться, а я так залишусь".

Але влада батьків тут не була абсолютною. За правовими нормами чинного в Гетьманщині Литовського Статуту заборонялося насильно укладати шлюби дочок без їхньої волі.

✳ Українсько-російські шлюби були звичним явищем у Гетьманщині?

Зберігся лист Григорія Івановича Полетики, який тоді вже працював секретарем у російському посольстві у Відні. Коли він дізнався, що його мати хоче віддати дочку за "великоросіянина осташківського живописця, купця", то писав своєму двоюрідному братові Григорію Андрійовичу Полетиці в Петербург: "Я буду вболівати, коли дізнаюся, що він не з вільних людей, а натомість з числа великоруських купців, які, більшою мірою, іго кріпаків в собі носять". Це при тому, що тим живописцем був різьбяр Сисой Шалматов – автор іконостаїв у Ромнах, Мгарському монастирі, Охтирці, Полтаві. Але Полетика радить: "Нехай би було хоч з назначених козаків, чи яку навіть небагату людину, а якщо б не можна було знайти нікого з наших людей, то краще хай вона дівкою залишається".

Отже, шлюбів з росіянами старшина не схвалювала – не сприймала їх за своїх. Коли 1718-го доньку гетьмана Івана Скоропадського Ульяну 15-річною з приїзду Петра I віддали за графа Петра Толстого й вона від'їжджала до Москви – її матір аж знепритомніла. Скоропадський мав намір підшукати нареченого серед своїх, "кого Бог звелить", але побоявся накликати гнів царя.

Траплялися випадки, коли дівчата виходили заміж без дозволу батьків, тікали з дому. Їх позбавляли і батьківського благословення, без якого люди не уявляли тоді щастя та благополуччя, і спадщини.

✳ У якому віці одружувалися? Чи є відомості про позашлюбні стосунки серед козацької старшини?

Одружувалися зазвичай рано. За тодішніми правовими нормами, дівчат повнолітніми вважали у 16 років, хлопців – у 18.

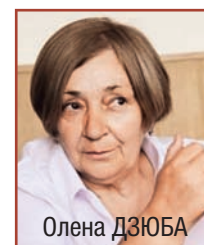
Позашлюбні інтимні стосунки були, але особливо про це не писали. Хіба що коли мова йшла про розлучення – його міг спричинити саме зв'язок "на стороні". Як у випадку Івана Миклашевського – сина стародубського полковника. Він звернувся до чернігівського архієрея Іродіона Жураковського із проханням розлучити з дружиною, бо коли пішов у військовий похід, вона з його служителем "прижила блудно двоє дітей" і пішла жити до матері. Полковницькому сину вдалося розлучитися. Окрім випадку перелюбу, вчиненого передусім дружиною, Церква дозволяла розлучення, якщо чоловіка чи жінки понад п'ять років не було вдома, або якщо хтось із них був неспроможний у подружньому ложі чи безплідний.

✳ Якою мовою листувалися в Гетьманщині?

Листи першої третини XVIII століття писали старою книжною українською мовою з великими вкрапленнями

латино-польських і церковнослов'янських елементів. Часто вживали народні фразеологізми, приказки, вирази з просторічної мови. Наприклад: "Жито стоїть як стіна", "Не їла душа часнику, то й пахнуть не буде", "Нам і нашим дітям повік вистачить".

З останньої третини все більше у вжитку російська. Вона стає мовою викладання у Києво-Могилянській Академії та мовою адміністративних органів. Наприкінці XVIII ст. в побут входить французька. Старшина під кінець існування Гетьманщини дедалі більше піддавалася іноземним впливам. Почали зводити просторіші будинки, облаштовувати дорогими меблями. Купували срібний та порцеляновий посуд. Яків Маркович для нового дому в родинному гнізді на Глухівщині замовив 1767 року шпалери із Дрездена. Але й дотримувалися давніх традицій: малювали віконниці, прикрашали кімнати витканими місцевими ткалями килимами. До старшин доходить мода на різні види дозвілля, зокрема спільне з приятелями пиття кави. Маркович закупив для цього сервіз і серветки. Записав у щоденнику 1767 року, що "їздив на пасіку, де каву пив, люльку курив і відпочивав".

Олена ДЗЮБА

Записали: Олександр Куриленко, Ольга Скороход, журнал «Країна»

ПОМЕР ОСТАННІЙ ПОЛКОВНИК УПА

13 ГРУДНЯ 2012 РОКУ НА 92-МУ РОЦІ ЖИТТЯ ПОМЕР ПОЛКОВНИК УПА, КАВАЛЕР «ЗОЛОТОГО ХРЕСТА БОЙОВОЇ ЗАСЛУГИ», ВАСИЛЬ ЛЕВКОВИЧ. ЛЕВКОВИЧ БУВ ОСТАННІМ ІЗ ЖИВИХ КОМАНДИРІВ УПА ТАКОГО РАНГУ.

Про це "Історичній Правді" повідомили в Центрі Досліджень Визвольного Руху.

ПОЛКОВНИК ВАСИЛЬ ЛЕВКОВИЧ (6.02.1920 – 13.12.2012) – один із 32 нагороджених військовою нагородою УПА «Золотий хрест бойової заслуги». Від часу вступу в УПА у березні 1943 року пройшов шлях від чотоного до командира воєнної округи "Буг", у лютому 1946 року отримав високе звання майора повстанської армії. А наприкінці того ж року йому присвоєно звання полковника, яке командування армії присвоїло посмертно, вважаючи його загиблим.

17 грудня 1946 року чекісти оточили його криївку, звідки витягли тіло отруєного димом командира. Слідство тривало близько року, Левкович був ув'язнений в тюрмі "на Лонцького" у Львові та слідчий в'язниці МГБ у Києві на Королівка (тепер Володимирська). 22 липня 1947 року Військовий трибунал військ МВД Київської області засудив Левковича до 25 років виправно-трудова таборів. Він повністю відсидів термін покарання і був звільнений з табору щойно 7 грудня 1971 року.

Вийшовши на волю, продовжував свою боротьбу з совєтською владою, вимагаючи перегляду вироку і визнання його військовополоненим, а не злочинцем. До здобуття незалежності України не визнавав себе громадянином ССРСР, узявши паспорт лише незалежної України.

ВАСИЛЬ ЛЕВКОВИЧ ПОМЕР У ЛЬВОВІ 13 ГРУДНЯ 2012 РОКУ НА СВІТАНКУ. ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Олександр Табалов

НА «ТУШОК» ЧЕКАЄ БОЖА КАРА

Представники трьох провідних українських Церков вважають, що порушення клятви, даної на Біблії, зокрема, народними депутатами, призведе до невідворотного покарання Господнього.

В грудні, безпосередньо перед стартом роботи нового парламенту стало відомо про появу перших «тушок» (зрадників) у лавах опозиції. Вони відмовилися підписувати заяву про входження у фракцію «Батьківщина».

«Депутати дали присягу на Біблії про те, що вони вступають у фракцію «Батьківщина». У нас є ці присяги», – заявив один з лідерів опозиційних сил, Арсеній Яценюк. Він уточнив, що, крім письмового підписання цього документу, було також проведено відеозапис.

«Львівський портал» попросив представників трьох провідних українських Церков прокоментувати значення клятви на Біблії і її можливого порушення.

В Українській Греко-Католицькій Церкві закликають усіх вірних «дуже серйозно ставитися до присяги на Євангелії або на Святому

Письмі», а якщо сталося клятвopушення, то дуже важливо відшкодувати можливий збиток.

«Потрібно бути дуже відповідальним, коли щось обіцяєш перед Богом. Краще не пообіцяти, але виконати, ніж пообіцяти і не виконати», – зазначив прес-секретар УГКЦ, о. Ігор Яців.

Говорячи про порушення клятви, даної на Святому Писанні, о. Ігор підкреслив, що «це тяжкий гріх, за який необхідне відповідне каяття. Перше – це каяття, друге – сповідь, третє – це виконання накладеної священником сповідником спокути. І тут є важливий момент – якщо йдеться про порушення присяги, внаслідок якої хтось постраждав матеріально, тоді необхідно відшкодувати завдані збитки. Виконавши все це, людина спокутує свій гріх», – пояснив о. Яців.

Як пояснили в Українській

Православній Церкві Київського Патріархату, порушення такої клятви буде тяжким гріхом, за який неминуче буде об'єктивне і справедливе Боже покарання.

В УПЦ КП вважають клятвopушення, як і будь-який інший гріх, тяжким і закликають, перш ніж порушити клятву, подумати про відповідальність не лише перед суспільством та законом, але й перед Богом. «Людські закони можуть і не подіяти, а правосуддя Боже невідворотне і перед судом Божим постануть всі. Тому за належне виконання своєї обіцянки Господь винагородить, а за неналежне виконання, відповідно, буде накладено Богом покарання», – заявив прес-секретар УПЦ КП, єпископ Євстратій (Зоря).

У Московському Патріархаті, в свою чергу, вважають, що повеління Христа не клястися цілком конкретно і має дотримуватися буквально.

Андрій Табалов

Так, прес-секретар УПЦ МП, протоієрей Георгій Коваленко зазначив: «У Священному Писанні вказано конкретно, тобто Христос дає конкретне веління: «Не клянїться ні небом, ні землею, ні іншою якою клятвою. Буде вам так – так, ні – ні, все інше від лукавого.»».

При цьому він додав, що в Церкві «немає такого обряду, як клятва на Євангелії, а якщо десь таке відбувається, то це можна класифікувати як порушення заповіді «не поминай імені Господа твого всує».

До середини грудня стало відомо про дві «тушки». Йдеться про батька і сина – Олександра та Андрія Табалових, які перемогли на виборах як представники опозиційної «Батьківщини», а опісля відмовилися входити до парламентської фракції цього угруповання. Першого дня сесії опозиційні депутати вигнали їх з зали засідань. «Вони тут не матимуть життя», заявив Яценюк.

Андрій Фещин, на основі повідомлень «Львівського порталу» та «ВВС Україна».

НЕ ПОРА

Народний гумор: по виборах приходять Янукович до ворожки дізнатися про своє майбутнє. Вона питає: "А що вам нині снилось?". "Картошка," – каже Янукович. "Ну, тоді все ясно: вас восени вибрали, а на весну посадять".

Останні вибори парламентські у свій спосіб ілюструють стару тезу Макіавеллі: вільне місто чи державу вільних людей легше завойовувати, ніж втримати. Що не роби, як не старайся, вони ніколи не забудуть своєї колишньої свободи. І за першої ж можливості спробують її собі повернути.

Ця теза стосується як усієї України, так – і чи не в першу чергу – її столиці.

Український ландшафт має тепер нову конфігурацію: головним реальним супротивником Донецька є вже не Львів, а Київ. Саме тут 2004 року українці розмакували свободу, і, як виглядає, заразилися її вірусом. А історія показує: масові рухи перемагають лише тоді, якщо вони мають за собою столицю.

Є ще одна погана новина для Януковича. Логіка авторитарних режимів змушує постійно демонструвати свою

силу. Два з половиною роки "регіонали" старанно створювали враження, що можуть легко, без серйозних перешкод, підім'яти під себе Україну. Вибори ж показали, що так більше не є. І як тільки режими на зразок Януковичевого виказують слабину, їх кінець не за горами.

Опозиція загрожує Януковичу великими неприємностями. У кращому випадку обіцяє імпичмент, у гіршому – гільйотину в "Межигір'ї". Зрозуміло, що між словами і ділом пролягає прірва. Особливо в Україні. А особливо в українській політиці. Тому Янукович може поки що не боятися погроз, формувати більшість у парламенті та – навіть старатися виграти вибори 2015 року. Але, припустимо, ради експерименту, що все поточилося так, як хоче опозиція чи розкаже наш анекдот, і Януковича у найближчі місяці таки посадили. Що би змінилося тоді в Україні?

Зникла би пряма й безпо-

середня загроза політичних розправ, дерибану та повної міжнародної ізоляції – скажете ви. І напевно будете праві. Тільки як історик хочу звернути увагу на таке: деякі країни легко починають революцію – але потім довго не можуть її закінчити. Вони бігають по зачарованому колу, коли кожен новий уряд не кращий від попереднього. Хто пам'ятає зараз, що Каддафі та інші лідери, яких змела арабська весна 2011, самі 30–40 років тому були революціонерами?

Цими тижнями минає друга річниця перших масових демонстрацій у Тунісі, що поклали початок арабській весні. Два роки по тому аналітики ставлять запитання: чи ефективною була ця революція? Революційні мрії та надії випарувалися. У Бахреїні, Єгипті, Ємені, Лівії та Сирії не з'явилося жодного лідера чи партії, що змогли би накреслити та забезпечити цивілізаційний прорив своїх націй. Натомість триває

гостра боротьба за владу – боротьба без правил, цінностей та видного кінця. Висновок аналітиків: "Історія не пішла вперед. Вона посковзулася на узбіччі".

Весною і влітку 2011-го арабських революціонерів закликали вчитися на помилках Помаранчевої Революції. Тепер, виглядає, прийшла черга українській опозиції придивитися до не надто втішного досвіду арабської пост-революційної осені.

Що вигідно вирізняє українську політику від арабської, то це наявність харизматичних лідерів. Це значною мірою завдяки їхній харизмі український виборець голосував за їхні партії. Але забери лідерів-харизматиків, що зостанеться від цих партій? Чи багато ви чули під час виборів про їхні програми, візії чи стратегії? Тут, на жаль, українська ситуація подібна до арабської.

А головне: цивілізаційні прориви відбуваються тоді, коли еліта має політичну волю змінювати суспільні цінності. Поки що серйозні розмови про цінності тривають лише серед членів громадянських ініціатив – таких як "Перше грудня", руху "Чесно", колишньої Унівської, а тепер Нестерівської групи тощо. Але ці дискусії не є доменом політичних партій.

Поки цього не сталося, треба молитися, щоб Януковича не посадили до весни, а навіть до виборів 2015 року. І не тільки молитися, а й вимагати від опозиції зробити ту "домашню роботу", що вона занедбала 2004-го.

Щоб скористатися плодом змін, треба дати йому визріти, – і насамперед інтелектуально. Інакше нас знову годуватимуть скороспілками, з усіма відповідними наслідками.

Ярослав ГРИЦАК, історик, подано за «Gazeta.ua»

Продовження. Початок на 1 стор. ▼

Москва розраховує, що Україна до 2015 року увійде до Митного Союзу (яка ж упертість!). Про це 9 грудня 2012 заявив помічник президента Росії, Сергій Глаз'єв. «Ми ведемо велику роботу з Україною, намагаючись переконати українське керівництво увійти до Митного Союзу», – зазначив московський чиновник.

КРИК ІНТЕЛЕКТУАЛІВ

Тимчасом 10 грудня Рада Євросоюзу з питань зовнішньої політики оприлюднила свої висновки, згідно з якими угода про асоціацію України і ЄС може бути підписана до листопада 2013 року, якщо українська влада продемонструє суттєвий прогрес у вирішенні означених Євросоюзом проблем. Зокрема, йдеться про проблему виборчого законодавства, що заявлена парламентськими ви-

зиль для забезпечення незворотності європейського вибору України.»

З АМЕРИКИ – ОПТИМІСТИЧНО

Американська Національна Розвідувальна Рада прокоментує нам, що в найближчих десятиліттях Україна належатиме до групи країн, яким світить істотний успіх в розвитку. В документі «Глобальні тенденції до 2030 року» читаємо зокрема: «До 2030 року економіка азійських країн у своєму швидкому розвитку випередить Сполучені Штати і Європу. Однак, Америка залишиться однією з найпотужніших держав світу завдяки своєму технологічному прогресу, своїй ролі у розв'язанні глобальних криз та культурному впливові.»

У документі відзначено, що «до 2030 року Азія повертатиметься до позиції двигуна світової економіки, як це було до 1500 року. Успішно розви-

нується використання й інших китайських технологій, які дозволяють замінювати газове паливо вугіллям, якого в Україні вистарить. Себто газ з вугілля і вугілля замість газу – така, можна сказати, спроба уряду Азарова відповісти на російський тиск. До того ж збільшення видобутку власного газу.

Повинен сказати, що в принципі, Партія Регіонів правильно буде плани, проте вітатимемо їх тільки тоді, коли вони будуть реалізовані. На жаль, багато-хто говорить, що все це, всього-навсього, спроби злякати Росію, щоб рішилася на зниження ціни на газ. Російський газ був завше після 1991 року дурманом, який дозволяв людям, наближеним до верховної влади, крутити – разом з росіянами – великі, «дурні» гроші. Я не сумніваюся, що Партія Регіонів теж

чи «Південний потік» можуть призвести до відмови «Газпрому» прокачувати газ через Україну. Якби ми були не потрібні Росії, вона не намагалася б нашої газотранспортної системи й створення спільного консорціуму. Без наших підземних сховищ вони не зможуть підтримувати стабільність своїх поставок. Український маршрут будуть використовувати, бо об'єктивно він найбільш економічний.»

А от що вдалося Кремлю досягнути, так це убити ідею будівництва газопроводу «Набукко» з Центральної Азії

робітна плата, майже абсолютна недоступність житла і працевлаштування, відсутність перспектив здобуття якісної освіти і професійної самореалізації, відсутність надій на стабільність у державі. Ключову відповідальність за критичний стан у цій сфері несе державна влада.»

ЯНУКОВИЧ ВІДІРВАВСЯ?

Олег Рибачук, колишній голова Секретаріату президента Ющенка, схильний думати, що Янукович «відірвався від реальності». Тому, на думку Рибачука, єдиний вихід, це домовитися Януко-

Другий день засідання ВР, грудень 2012

ЯКІ НАШІ ПЕРСПЕКТИВИ?

борами 2012, про подолання вибіркового правосуддя та імплементацію реформ, закладених у порядку денному асоціації Україна-ЄС. Кілька днів пізніше після цієї заяви 50 українських інтелектуалів спрямувало лист до ЄС з проханням не карати український народ за помилки офіційного Києва і таки підписати угоду про асоційоване членство України в ЄС. Ось фрагмент документу.

«У цей важкий момент української держави важливо зрозуміти, що ризики не підписання Угоди набагато серйозніші, ніж ризики, пов'язані з її підписанням та подальшою імплементацією. Сьогодні противники Угоди як в Україні, так і за її межами, хотіли б торпедувати Угоду руками самого ЄС, щоб отримати можливість маніпулятивно звинуватити Євросоюз у небажанні зробити крок назустріч Україні. Угода про Асоціацію набагато більш потрібна суспільству України, ніж її владним колам.

У цей важливий момент ми закликаємо Європейський Союз і країни-члени виявити солідарність з українським народом, довести підтримку і продемонструвати далекою мислення, надавши Україні перспективу європейського майбутнього. Ми закликаємо ЄС і країни-члени підписати у 2013 році Угоду про асоціацію, створивши цим додатковий ва-

ватимуться: Індонезія, Перу, Україна, Польща і об'єднана Корея. Кристофер Койм, голова Національної Розвідувальної Ради, наголошує на прогресивних перспективах розвитку всього людства. Він сказав що до 2030 року обсяг і важливість глобальних змін можна буде порівняти лише з Французькою Революцією та з Індустріальною Революцією кінця XVIII століття. «Вперше за всю історію людства більшості населення не знатиме бідності», наголосив Койм. Разом з тим, доповідь передбачає конфлікти навколо доступу до природних ресурсів.

УКРАЇНА – КИТАЙ

Неначе в тему – Україна готова підписати договір з Китаєм про кредит у 4 мільярди доларів. Дехто вже прорікнув, що з цього може вийти безпрецедентний для старого континенту енергетичний союз. Китайський кредит має на меті впровадження в Україні разом з китайськими компаніями програми заміщення російського газу українським вугіллям. Згідно з домовленостями, Україна має намір створити підприємства з газифікації чорного і бурого вугілля, які працюватимуть на діючій в Китаї технології, створеній раніше у співпраці з британсько-голландським концерном Shell. Також пла-

хоче цього. Тому з висновками поки чекаємо, тим більше, що тиск Кремля тільки наростатиме і хто ще знає, чи «януки» не здадуться.

РОСІЙСЬКІ ТРУБИ

Останніми роками Москва здійснила чимало зусиль і витратила мільярди доларів, щоб збудувати альтернативу українській трубі, себто, щоб качати газ для експорту поза територією України. Закінчили будівництво т.зв. північної труби, тепер приступили до прокладання південної. Виявляється однак – все-одно, без українського шляху москалям не обійтись. На заваді стоїть непередбачлива зима, коли часом, у європейських імпортерів російського палива різко зростає споживання. В таких ситуаціях використовується потужні, справді такі, які не мають в Європі аналогів, газосховища в українських Карпатах. Можливо правдиво написав один з користувачів інтернету, що «південний газопровід стане пам'ятником російської дурноти, імперських амбіцій і невміння (небажання) взаємовигідно домовлятися з сусідами».

Михайло Гончар, експерт з тих питань в розмові з кореспондентом «Газети по-українськи»: «Це пропагандистські спекуляції Росії, ніби "Північний"

до Європи (для прокачування не російського газу). Відмовилися саме через будівництво південного газопроводу та «куплених» Газпромом європейських експертів. Європа в черговий раз виявилася короткозорою.

УКРАЇНЦІ

Попри оптимістичні прогнози від американців, на даний момент ситуація в Україні, загалом, доволі тривожна. Не зовсім зрозуміло що зараз з економікою відбувається. Багато хто вважає, що президент України В. Янукович не розуміє реального стану справ в країні. У свою чергу наявність малограмотних людей в його оточенні та авторитарні замашки спричинюють, що молоді люди все частіше змушені думати про альтернативу. За даними центру "Софія" більш як 50% молодих українців у віці від 18 до 29 років готові емігрувати з України. «Причина такого стану – пише Володимир Барцьось в «Gazeti.ua» – найменша серед країн Європи за-

вичу з прийнятним для загальної наступником і мирно віддати владу. Ним міг би бути, наприклад Яценюк. Інакше – ситуація стане непрогнозованою. На його думку «українці нині зліші, ніж були. Мирного протесту більше не буде. Що це стримує ситуацію – немає повного економічного колапсу. Владі щодня треба ставити свічку, щоб було все добре в єврозоні та з долларом. Якщо там щось заколивається, тут буде вибух.»

Де ми зараз? Олег Рибачук: «Ми стоїмо в кінці епохи Кучми, Ющенка, Тимошенка і Януковича. Це – представники радянської системи. Методи, які вони використовували, збанкрутували, що так, як у нас робиться політика, формується влада й опозиція – не влаштовує більшість українців.» Проте, на думку Рибачука, наступний президент буде ще цього кроку людиною, і тільки опісля заявить про себе нове покоління українців.

Г.Кобильницький

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ! СЛАВІМО ЙОГО!

Зірки посипались додолу,
Цілюють Ангели сніги.
І завітчавши душу кволу,
І затопивши береги,

Благословенна Небесами
Велика радість, мов ріка,
Тече Господніми світами –
В свічках, в молитвах та в зірках...

Прекрасні квіти на морозі:
Сапфір, рубіни та янтар
І перли, перли – срібні сльози
На Золотий падають Вівтар.

О Небо!.. Небо, мов просфора,
Сьогодні ділиться на всіх.
О, душе бідна!.. Душе хвора!..
Молись Добру! Молись Красі!

Сніги... Дороги... Мрії сині...
Святяться зірками Різдва.
Блаженні ті, що плачуть нині, –
Прийшов, прийшов на землю БОГ.
Надія Кметюк

**ДОРОГІ У ХРИСТІ!
ВІНШУЮ ВАС З РІЗДВОМ
ХРИСТОВИМ І НАСТУПАЮЧИМ
НОВИМ 2013 РОКОМ ТА БАЖАЮ
БАГАТО БОЖИХ ЛАСК.**

Бог, який приходять в тиші
Вифлеєму, нехай наповнить наші
серця любов'ю, щоб і ми були здатні
дарувати її іншим; щоб віра наша
міцнішала, та щоб усе, що в нашому
житті є хитке та недостатнє,
просвітилось світлом Різдва.
Веселих, але з задумою проведених

Свят Різдва Христового
та щасливого Нового,
2013 року, бажає Вам –

Єпископ Петро.

Мюнхен, дня 23.12.2012 р.

Дивізійникам
в Україні і діаспорі
бажає радісних Різдвя-
них свят і щасливого
Нового Року!

Крайова Управа Братства кол. вояків
1. Дивізії УНА в Німеччині

Хай з небесної висі Різдвяна зоря
Зігрива Ваше серце завжди
І любов'ю Ісус обнімає щодня,
Захищає від горя і біди.
**ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!
СЛАВІМО ЙОГО!**

Прийміть найщиріші привітання з нагоди
Різдва Христового та Нового 2013 Року.
Хай новонароджене Дитятко поблагосло-
вить Вас здоров'ям, щастям та принесе
радість, достаток і добробут.
Нехай у Ваших домівках панує
мир, взаєморозуміння й любов.
Веселих Свят!

Управа та члени Українського
Шкільного Товариства
«Рідна Школа» в Мюнхені

**В ГАРНУ ДНИНУ, В ДОБРИЙ ЧАС
ІЗ РІЗДВОМ ВІТАЄМ ВАС.
ІЗ ВЕЧЕРОМ СВЯТОЮ,
ВЕСЕЛОЮ КОЛЯДОЮ!**

Ієрархії Українських Церков,
Державним властям України
та усім землякам в Україні і діас-
порі, а, зокрема, усім дітям,
бажаємо з нагоди Різдва Хрис-
тового та Нового Року щастя,
здоров'я, миру в родині та бага-
то Божих ласк!

Українська Суботня Школа
в Мюнхені

Крайова Управа Спіл-
ки Української Молоді
в Німеччині розсилає
щирі святоточні побажан-
ня з нагоди Різдва Христового: всім
Главам, Преосвященнішим Ієрар-
хам і духовенству наших Церков,
Світової Управі СУМ, всім Крайо-
вим Управам СУМ, Українському
Народові на рідних землях і розсі-
яному по всьому світі, державним,
громадським, науковим, добродій-
ним установам та організаціям.

Вітаємо все наше членство СУМ
і бажаємо Веселих Свят
та щасливого Нового Року!
Крайова Управа Спілки
Української Молоді
в Німеччині

Зі світлим Празником Різдва Хри-
стового вітаємо Ієрархію Українських
Церков, Державну владу Незалеж-
ної України, Український Нарід, про-
води громадських установ, орга-
нізацій та усіх земляків в Україні і в діаспорі.
Вітаємо виконуючого обов'язки Начального Пластуна,
Головну Пластову Раду, Головну Пластову Булаву, всі
Крайові Пластові Старшини, приятелів Пласту й усю
Пластову родину на Батьківщині і в усьому світі!
Крайова Пластова Старшина в Німеччині

**СВІТОВА ФЕДЕРАЦІЯ
УКРАЇНСЬКИХ
ЖІНОЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ
вітає усіх Українців світу
з Різдвом Христовим,
Роком Новим
та Святим Йорданом
галицькою колядою:
«...Ой дай Боже!**

Нехай вас віншує сам Господь з неба,
Сам Господь з неба, Його вам треба.
Нехай вас віншує щастям, здоров'ям,
Щастям здоров'ям, многа літами.
Многа літами з цими святами
Та цілим родом та довгим віком
З Різдва до Різдва многі літа!»

**Христос Рождається!
Славте Його!
Веселих Свят, щасливого Нового Року!
За Управу, Оріся Сушко Голова СФУЖО**

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ І НОВИМ 2013 РОКОМ!

«Наукове німецько-українське Об'єднання ім. проф. Ю. Бойка-Блохина в Німеччині»
з нагоди Різдва Христового і Нового Року сердечно вітає Високопреосвященнішого Вла-
дику Петра Крика, Апостольського Екзарха українців-католиків у Німеччині і Скандинавії
і всіх Преосвященніших Ієрархів, Всечесніших Отців і Преподобних Сестер Українських
Церков в Німеччині та в Україні і у всьому світі, Редакцію і адміністрацію «Християнського
Голосу», громадських, наукових, добродійних політичних організацій в Німеччині і Україні,
весь український і німецький народ, всіх членів і прихильни-
ків нашого «Наукового Об'єднання» та його наукових клітин
в Німеччині і в Україні. Зичимо всім міцного здоров'я, щастя,
успіхів в праці, єдності і християнської любові, миру в роди-
нах, веселих Свят та багато Божих Ласк.

**ХРИСТОС РОДИВСЯ! СЛАВІМО ЙОГО!
Президія «Наукового німецько-українського Об'єднання»**

Головна Управа

Українського Християнського Робітничого
Руху в Німеччині пересилає щирі святоточні
Різдвяні і Новорічні побажання Високопре-
освященнішому Владиці Петрові Крику,
Апостольському Екзархові українців-
католиків у Німеччині і Скандинавії і всім
Преосвященнішим Ієрархам, Всечес-
ному Духовенству Українських Церков,
Українському Народові на рідних землях
і розсіяному по всьому світі, громадським,
науковим, добродійним установам та ро-
бітничим організаціям, відділам і клітинам
та всім членам та прихильникам УХРР.

**БАЖАЄМО ВЕСЕЛИХ СВЯТ
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
І ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ!
Головна Управа УХРР**

З давніх давен у Святе надвечір'я
Христового Різдва приходять
до нашої господи коляда,
підносить високо над світом,
віщими дзвіночками воскрешає
диво-новину: в біднім вертепі,
в яслах на сні лежить мале
Дитятко. Старенький Йосиф
схилився над Ним, а Марія
в любові пригортає
до свого серця малого Ісуса...

**ВОЗРАДІЙСЯ ЗЕМЛЕ,
СИН БОЖИЙ НАРОДИВСЯ!**

У різдвяній мелодії і слові
української коляди відображені
віковічні традиції нашого народу.
У створених ним колядах і щедрів-
ках оспівано радість

Великої події – народження
Божого Дитяти – Ісуса Христа,
висловлена віра,
що Христос-Месія
вбереже рідну Україну
від зла й напасти і даруватиме
їй щасливу долю.

**Хай таке гасло охоронить
нашу громаду від всякого зла,
непорозуміння і хай нам дасть
наступний рік зачати з тою
оспіваною вірою і радістю
в краще прийдешнє.**

**Бажаємо всім Членкиням
та їхнім родинам
Веселих Свят Різдва Христового,
кріпкого здоров'я
та Божих Ласк!
Управа Об'єднання
Українських Жінок**

З нагоди свят Різдва Христового
і Нового Року складаємо
щирісердечні побажання веселих
свят, міцного здоров'я, щастя,
творчого натхнення та успіхів у Новому
Році! Вітаємо Ієрархів та Духовенство
українських Церков,
Посольство і консульства України
в Німеччині, Головні Управи
Краєвих Товариств і їх членство,
споріднені товариства української
культури в Німеччині, Членство
Товариства «Україна» в Німеччині,
Організації молоді та всіх Українців
і їхні родини в Україні та поселених
поза Україною. Христос родився –
**Славимо Його!
Управа товариства
«Україна» в Німеччині**